

KAKO SMO SE IMELI NA DEBELEM RTIČU?

Tudi letos smo, tako kot lani otroci s fenilketonurijo odšli na 14 dnevno rehabilitacijo na Debeli rtič. Starši so se težko ločili od nas, mi pa malo manj težko od njih, saj so nas čakala nova poznanstva in druženja z drugimi otroci, ki imajo sladkorno ali cialakijo.

Že ob odhodu smo bili lepo presenečeni, ker smo imeli velik avtobus skoraj cel zase in je bila vožnja do Debelega rtiča superca. Skoraj vse na avtobusu sem poznala že od prej, saj so moji prijatelji s katerimi že nekaj let skupaj preživimo, spimo in jemo ter se igramo na Debelem Rtiču. Tudi oni imajo fenilketonurijo, zato ne smemo jesti nič kar ni dietnega, razen zelenjave in sadja, saj imajo navadna živila preveč beljakovin. Med njimi ne izstopam in smo vsi enaki, kar mi je zelo všeč.

Ko smo prišli na Debeli rtič, smo bivali v paviljonu L1, tako kot vedno, vsi v eni veliki sobi s pogradi, ki zelo škripajo. Zato je bilo ponoči veliko smeha, saj je Matej zanalašč škripal s posteljo. Ja Matej je bil poleg Andreja in Timija edini fant s fenilketonurijo, drugo smo bile same punce – polno punc. Še sreča da je bilo na Debelem rtiču dovolj fantov – sladkorčkov, tako da smo punce komaj čakale spoznavni večer.

Letos smo dobili namesto tovaršice Mije novega vzgojitelja Cileta (mojega očita), ki je bil kar za hece, pomagal pa mu je Rok, ki se je delal strogega, pa mu ni ratalo. No Lili je pa sploh super tovaršica. Ko je treba dati kri ali popiti pripravek PKU, nam je vsem za zgled. Je zelo prijazna, zna nas poslušati, je pa tudi huda, če je treba (kar pa je zelo redko, ker smo pridni). Lili nas ko vstanemo tudi počeše (malo nas crklja, da ne pograšamo tako zelo domačih), najboljše kitke pa naredi Cile.

14 dni nam je zelo hitro minilo, saj smo letos komaj dohajali vse aktivosti, ki so se dogajale poleg plavanja in lenarjenja na plaži, poleg tega pa so se nam letos pridružila štiri dekleta s fenilketonurijo, ki prej niso še nikoli bile na Debelem Rtiču: Marica, Sara, Chiara in Maša. Marica, Sara in Chiara so hitro postale dobre prijateljice, saj so se vse tri učile plavati, Maša pa se je tako pridružila svoji sestrici Katji, ki je že poprej hodila na Debeli rtič. Katja je s seboj prinesla dve knjigi pravljic in zvečer, ko smo bili vsi v postelji nam je Lili brala pravljice, enkrat pa smo celo pred spanjem gledali risanko Nemo na celi steni sobe, saj je Milan prinesel video projektor.

Čez dan smo ponavadi šli na sprehod, igrali smo tudi odbojko, pa v Piran smo šli na izlet, kjer smo se slikali pri Tartinijevem spomeniku, vsem pa je bila najbolj všeč vožnja z ladjico v Izolo, kjer smo za starše kupili spominke, pa tudi srečelov smo imeli, kjer je vsaka srečka zadela – dobila sem plišastega kužka, ki je potem spal z mano. Prvič letos smo imeli tudi čisto zaresno delavnico za fenilčke, kjer smo se popoldneve učili o fenilketonuriji, o hrani ki jo smemo jesti in koliko fenila vsebuje. Cile nam je tudi razložil, koliko fenila lahko vsak od nas čez dan poje s hrano, tako da smo skrbeli vsak za svoj obrok hrane pa tudi za druge.

Zvečer smo imeli nočno kopanje z zabavo, saj je igral v amfiteatru ansambel in je bil tudi skupen ples sladkorčkov, fenilčkov in ciakalčkov. Bilo je super! Komaj pa vedno čakamo izbor miss in mistra Debelega rtiča, ki je vedno nekaj posebnega. Vsaka od nas bi rada bila izbrana za miss, to pa je tudi priložnost za nas dekleta, da se namažemo, delamo frizure ter izmenjujemo oblačila. Obiskal nas je tudi Omar Naber in se celo slikal z nami.

Po čem se bom še spominjala letošnjega Debelega Rtiča? Po veliko sladoleda (vodnega) in dobre hrane, ki je zelo okusna. Imamo svojo kuharico ga. Ano, ki ve, da veliko stvari ne smemo jesti, zato nam skuha res same dobrote: palačinke, pizze, špagete, pomfrit, marelčne cmoke, za malico pa smo dobili krofe ali makovke, kar je za nas pravi luksuz. Da nismo letos bili žejni pa so poskrbeli predvsem sladkorčki, ki so nam odstopili velike količine ledenega čaja.

Ko se je bližal čas odhoda nazaj domov smo na steklene kozarčke narisali morje in ribice, v kozarčke pa smo dali pesek Debelega Rtiča in školjkice. Tak spominček na Debeli rtič smo odnesli domov. Od novih in starih prijateljev pa smo se poslovili na zaključnem večeru, kjer smo si obljubili, da se drugo leto spet vidimo.

napisala: Virk Monika

pregledala: Natalija Stošicki